

БРАТЯ ГРИМ

ЗАЕКЪТ И ТАРАЛЕЖЪТ

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Историята, която сега ще чуете, може да ви се стори невероятна, но тя е действителна, защото дядо ми, който ми я разправи, при това с голямо удоволствие, обичаше да казва:

— Сигурно е истинска, сине мой, иначе нямаше да бъде разказвана.

А ето и самата история.

Една неделна сутрин през есента елдата цъфтяла, слънцето греело на небето, сутрешният вятър повявал над стърнищата, чучулигите пеели във въздуха, пчелите жужели в елдата, а хората отивали към църквата за неделната литургия. Всички били доволни. В добро настроение бил и таралежът.

Той стоял със скръстени ръце пред вратата на своята къща, гледал наоколо и си тананикал някаква песен. Както си пеел, изведнъж му хрумнало, че би могъл, докато жена му изкъпе децата и ги облече, той да се поразходи из полето и да види как расте репицата му. Репицата растяла близо до къщата му и той обичал да си хапва от нея заедно със семейството си, та затова я смятал за своя. Речено — сторено.

Таралежът затворил вратата след себе си и тръгнал към полето. Не бил се отдалечил много от къщи и тъкмо искал да заобиколи трънака, който доста се бил разраснал, за да навлезе в нивата с репицата, когато насреща му изскочил заекът. Той пък бил тръгнал да огледа зелето си. Щом видял заека, таралежът учтиво го поздравил с „добро утро“. Заекът пък, който се смятал за изискан, бил всъщност страшно надменен и не отвърнал на поздрава на таралежа, а казал подигравателно:

— Как така си излязъл толкова рано из полето?

— Разхождам се — отвърнал таралежът.

— Разхождаш ли се? — усмихнато попитал заекът. — Струва ми се, че би могъл да използваш нозете си за нещо по-добро!

Последните думи на заека страшно разстроили таралежа, защото той понасял всичко, но не позволявал да се каже нещо за краката му, понеже по природа били криви.

— Ти пък да не мислиш, че можеш да направиш нещо повече със своите крака? — троснато попитал таралежът.

— Точно така си мисля — рекъл заекът.

— Това трябва да се провери — важно казал таралежът. — Обзалагам се, че ако се надбягваме, ще те надмина!

— Ще се пръсна от смях! Ти да ме надминеш, с кривите си крака! — рекъл заекът. — От мен да мине, щом гориш от желание, но кажи какъв ще бъде облогът.

— Един златен талер и бутилка коняк — отвърнал таралежът.

— Дадено — рекъл заекът, — да си стиснем ръцете и можем да започнем веднага.

— Не, няма защо да бързаме толкова — казал таралежът. — Първо ще се прибера вкъщи, за да пийна нещо. След около половин час ще се върна на същото място.

И таралежът си тръгнал, а заекът доволен останал да чака. По пътя таралежът си мислел: „Заекът разчита на дългите си крака, но аз ще го науча. Той наистина е изискан господин, но все пак е глупак и ще си плати за това.“

Щом стигнал у дома, той рекъл на жена си:

— Жено, облечи се бързо, трябва да дойдеш с мен на полето.

— Какво се е случило? — попитала жена му.

— Обзаложих се със заека на един златен талер и бутилка коняк. Ще се надбягвам с него, но ти също ще бъдеш там.

— О, Боже — завайкала се жената на таралежа, — ум нямаш ли, как ще се надбягваш със заека?

— Затваряй си устата, жено — отвърнал таралежът, — това е моя работа. Не се бъркай в мъжките работи. Обличай се и да тръгваме!

Какво можела да направи жената на таралежа? Ще не ще, трябвало да го последва. По пътя таралежът ѝ рекъл:

— Слушай ме сега внимателно! Ще се надбягваме на голямата нива. Ще започнем да бягаме от горната страна — заекът ще бяга в едната бразда, а аз в другата. Ти няма да правиш нищо, само ще стоиш тук, долу, в браздата, а когато заекът пристигне, ще му извикаш: „Отдавна съм тук!“

Стигнали те до нивата. Таралежът посочил мястото на жена си и тръгнал нагоре по браздата. Щом стигнал до края, видял заека, който го очаквал.

— Ще започваме ли? — рекъл той.

— Да, готов съм — отвърнал таралежът.

После всеки застанал в своята бразда. Заекът преброил „едно, две, три“ и хукнал като ураганен вятър надолу. Таралежът пробягал около три крачки, свил се в браздата и останал спокойно да си лежи там. Когато заекът с пълна скорост стигнал в долния край на нивата, жената на таралежа му извикала:

— Отдавна съм тук!

Заекът се стъписал и дори през ум не му минало, че това може да не е таралежът. На всички е известно, че жената на таралежа изглежда точно така, както и самия таралеж, нейния мъж.

Заекът само си помислил: „Той не е играл честно!“

После извикал:

— Ще тичаме още веднъж. Този път в другата посока!

Едва изрекъл тези думи и се спуснал като ураганен вятър нагоре. Жената на таралежа останала спокойно на своето място. Когато заекът пристигнал в горния край на нивата, насреща му таралежът извикал:

— Отдавна съм тук!

Ядосан от случилото се, заекът рекъл:

— Ще тичаме още веднъж!

— Нямам нищо против — отвърнал таралежът, — можем да тичаме, докато имаш сили и въздух.

Така заекът бягал още седемдесет и три пъти, а таралежът винаги го изпреварвал. Всеки път, когато заекът пристигал в долния или в горния край на браздата, таралежът или жена му казвали:

— Отдавна съм тук!

На седемдесет и четвъртия път заекът не стигнал до края. По средата на нивата той се строполил на земята и останал да лежи там. А таралежът взел спечеления талер и своята бутилка коняк, извикал жена си и двамата си тръгнали доволни към къщи. И ако не са умрели, сигурно живеят още там. И тъй като таралежът спечелил състезанието със заека на полето край Букстенхунд, оттогава нито един заек не е имал смелостта да се обзаложи и да се надбягва с таралеж от Букстенхунд.

Поуката от приказката е, че никой, дори да се смята за най-добър, не трябва да се подиграва с другите, та даже и с един обикновен таралеж. А реши ли да се жени, най-добре е да си вземе жена, която да изглежда точно както него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.